

Arrest

nr. 296 292 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 september 2003 komt verzoeker in België toe in het bezit van een paspoort met een Schengenvisum geldig tot 10 oktober 2003.

1.2. Op 17 december 2003, op 23 oktober 2007 en op 8 augustus 2008 treft verweerder telkens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker (bijlage 13).

1.3. Op 24 november 2009 dient verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 16 februari 2011 verwerpt verweerder deze aanvraag. Bij arrest van 25 augustus 2015 met nr. 68 416 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.5. Op 8 september 2015 treft verweerder een nieuwe beslissing waarbij hij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag verwerpt. Bij arrest van 28 juni 2017 met nr. 189 060 verwerpt de Raad het beroep dat verzoeker hiertegen had ingesteld.

1.6. Verzoeker dient op 18 maart 2021 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van Vreemdelingenwet.

1.7. Op 5 mei 2023 verklaart verweerder deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...]”

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Het klopt dat betrokkene met een Schengenvisum op 04.09.2003 naar België kwam, geldig tot 10.10.2003. Op 17.12.2003 werd betrokkene na een administratieve controle, in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18.12.2003. Verder werd hij op 23.10.2007 en op 08.08.2008 in het bezit gesteld van een bevel het grondgebied te verlaten. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 24.11.2009 een aanvraag 9bis in. Op 16.02.2011 werd hem een negatieve beslissing betekend. Deze laatste beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vernietigd op 25.08.2015. Op 08.09.2015 werd er een nieuwe beslissing genomen hem betekend op 14.04.2015, betrokkene ging ook tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze werd op 28.06.2017 verworpen. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in zijn land van herkomst niets heeft om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen noch de huisvesting zou hebben om te overleven gedurende de periode die nodig is om de formaliteiten te vervullen. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV-arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een

duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens-genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene noch over de bestaansmiddelen noch over de huisvesting zou beschikken om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zijn sociale leven hier opgebouwd zou hebben en hij hier bij zijn Belgische neef de heer [E.H.A.] verblijft, zodat het centrum van zijn belangen hier in België zou liggen. Hij wijst erop dat hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM opgebouwd zou hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat zijn neef de heer [E.H.A.] in België verblijft, de Belgische nationaliteit heeft en dat zij allen op hetzelfde adres wonen. Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen neven en nichten.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Bij huidige aanvraag 9bis worden geen stukken voorgelegd waaruit bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken ten aanzien van zijn Belgische neef. Het loutere gegeven dat betrokkene samenwoont met zijn neef, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij afhankelijk is van deze neef. De bijkomende elementen van afhankelijkheid dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden enkele getuigenverklaringen en een werkbepoofte voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene meent dat hij voltijds aan het werk zou kunnen gaan, hij legt een werkbeploofte voor. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoot waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij al meer dan 18 jaar in België verblijft, dat hij taallessen heeft gevolgd, dat hij zowel over een actieve als passieve kennis van het Frans zou beschikken, legt attest integratie verklaring voor, dat hij werkbereid zou zijn, legt een werkbeploofte voor, legt verschillende getuigenverklaringen voor - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. [...]"

1.8. Eveneens op 5 mei 2023 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...]

De heer

[...]

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

[...]:

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

[...]

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : geen melding van minderjarige kinderen in het dossier

Het gezins- en familieleven : Een tijdelijke terugkeer leidt niet tot een definitieve verbreking van de gevestigde banden (familie,).

Gezondheidssituatie : Er worden geen medische elementen aangehaald waardoor betrokkene niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

[...]”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een “Eerste middel, met betrekking tot de beslissing tot onontvankelijkverklaring van de aanvraag tot machtiging tot verblijf” werpt verzoeker op: “Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”.

Hij betoogt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker op 05.05.2023 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds sinds 2003 in België verblijft zonder terug te zijn geweest naar zijn herkomstland en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd en volledig geïntegreerd is. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren. Verzoeker heeft in Marokko niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij enige tijd geleden verliet. Verwerende partij kan er ook niet zomaar vanuit gaan dat indien er kennissen zouden zijn dat er heel die période op gerekend kan worden.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig zijn verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen

elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 September 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu is voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in deze beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, omdat de ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt ingegaan op de door verzoeker ingeroepen elementen en wordt geconcretiseerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker toont niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de eerste bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.5. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motieven wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. De eerste bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven [...]”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op het in artikel 9 van de Vreemdelingenwet neergelegd principe dat een vreemdeling een machtiging om langer dan de in artikel 6 van deze wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en, zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2.7. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard. Verweerder oordeelde dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die hem toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

2.8. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad toetst op dit punt terughoudend. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in diens plaats.

2.9. Met zijn theoretisch betoog over de buitengewone omstandigheden, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

2.10. Waar verzoeker de elementen die zijn zaak kenmerken opsomt, ervan overtuigd is dat er “*wel degelijk*” of “*zeker*” sprake is van buitengewone omstandigheden alsook poneert dat hij zomaar niet zijn leven in België kan achterlaten om terug te keren, ventileert hij zijn eigen visie op zijn zaak maar hiermee kan hij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

2.11. Door het langdurig karakter te benadrukken van zijn verblijf in het Rijk sedert 2003, door diverse keren te onderstrepen dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft uitgebouwd “*in de zin van*

artikel 8 EVRM”, dat hij volledig is geïntegreerd en te poneren dat hij geen banden meer heeft met Marokko, toont verzoeker niet aan dat de eerste bestreden beslissing, die hierop ruim ingaat, getuigt van *“onjuiste”* of *“juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven”* of op dit punt onzorgvuldig is. Verzoeker kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen zonder in concreto in te gaan op de door verweerder gedane beoordeling van de door hem aangehaalde elementen.

2.12. De eerste bestreden beslissing stelt terecht, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van een aanvraag om verblijfs-machtiging. Door op stereotiepe wijze te poneren dat verweerder er hiermee aan voorbijgaat dat hij alhier *“het centrum van zijn belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM”* toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval in andersluidende zin moet worden geoordeeld. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen impliceert volgens de eerste bestreden beslissing voorts geenszins dat de banden die verzoeker zou hebben opgebouwd met de Belgische maatschappij zouden tenietgaan. Verzoeker brengt hiertegen ook niets concreets in.

2.13. Verzoeker benadrukt voorts dat hij geen garantie heeft dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, waardoor het voor hem bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen. Verzoeker betwist de vaststelling van verweerder niet dat hij ruim 28 jaar in Marokko heeft verbleven. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder hieruit afleidt dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker is bovendien een gezonde man van 52 jaar op het ogenblik van het treffen van de eerste bestreden beslissing. De Raad ziet niet in waarom verzoeker van verweerder verwacht dat deze moet aantonen dat hij de garantie heeft dat hij bij iemand terecht kan tijdens de behandeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Met dit betoog miskent verzoeker de bewijslast inzake het aantonen van een buitengewone omstandigheid, die bij hem ligt. In de eerste bestreden beslissing kan in die zin worden gelezen: *“Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland.”* Door te poneren dat hij geen sociale banden heeft met zijn land van herkomst, dat hij aldaar zijn huisvesting heeft achtergelaten en dat verweerder er zomaar niet vanuit kan gaan dat er kennissen zouden zijn op wie heel die periode kan worden gerekend, kan verzoeker de voormelde vaststellingen in de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.14. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een *“Tweede middel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten”*, werpt verzoeker op: *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”*.

Hij betoogt als volgt:

“Dat verzoeker niet een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van enige tijd, nu te bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekortschiet aan zijn zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.16. Het is niet omdat verzoeker *“enige”* tijd in het Rijk heeft verbleven, dat verweerder geen bevel om het grondgebied te verlaten mag geven als hij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet vaststelt dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft. Verzoeker betwist deze vaststelling in de tweede bestreden beslissing niet. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, diende hij niet *“onmiddellijk”* het land te verlaten, maar kreeg hij een termijn van dertig dagen om gevolg te geven aan

het bevel om het grondgebied te verlaten, wat de maximale termijn is (cf. artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet). Het gegeven dat verzoeker dit alles niet redelijk alsook onzorgvuldig en disproportioneel acht, kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet aan het wankelen brengen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA